

Hương BÂY GIỜ EM Ở ĐÂU?

Bài viết này như một nén hương lòng được thắp lên để tưởng nhớ đến Bà Nguyệt - một người Mẹ tinh thần của tất cả các Cựu TSQ đã từng theo học dưới mái trường TSQ Vũng Tàu Và cũng là một nén hương tưởng nhớ đến một người Bạn Ctsq cùng lớp - Từ xuân Diệp - một SQKQ của QLVNCH.

Bài viết này viết thay cho một số các anh và một số các bạn tôi, những người một thời ...đẹp giai , học giỏi, hiền ngoan nhất trường và ....cũng một thời đã ở trong “tâm ngắm” của người Mẹ Tinh Thần của các anh em TSQ chúng ta, như các anh Th, X, đQ, đM, xT ...v.v..và ...nhiều vô kể - kể cả những TSQ không ở trong “tâm ngắm” của bà- những người “coi Trời bé bằng... hạt thóc” - những anh em dù ...- “Trời đánh cũng ...không sợ”!!

Bài viết này, sẽ ...chỉ như hai câu thơ : (Đốt lò hương cũ tìm hơi ấm / Thắp lại hương trầm nhớ thuở xưa), một thời quá khứ yêu dấu của tất cả anh em đã từng ở dưới mái trường TSQ Vũng Tàu.

Năm 1960, nhà trường năm ấy có ba lớp lớp đệ ngũ A,B và C- đệ tứ thì chỉ có hai lớp A và B. Năm ấy, trường chỉ mở đến lớp đệ tứ mà thôi. Nếu TSQ nào thi đậu trung học đệ nhất cấp, lên lớp đệ tam sẽ được theo học ở ngoài Trường Trung Học Vũng Tàu, khi ấy đi học ngày hai buổi, sáng trưa, sẽ được mặc đồng phục quần dài xanh áo trắng như các học sinh ở ngoài trường Vũng Tàu và có xe Dodge 4 trong trường đưa rước.

Mọi sinh hoạt của các anh được theo học những lớp đặc biệt này đều riêng biệt và đặc biệt phòng tự học buổi tối của các lớp đặc biệt này chạy dọc theo với bệnh xá của trường và không có cán bộ trường kiểm soát - sung sướng thì thôi!! - Những năm 1960 và trước đó, mọi TSQ trong trường đều cố chăm chỉ học hành để thi đậu bằng trung học đệ nhất cấp, sau đó sẽ được như các lớp này ....- Vì ra học “ngoài đo”, dĩ nhiên ngoài việc học ....việc gái ghẹo, bồ bịch thì ...thỏa chí tang bồng!!

Năm 1960, Từ xuân Điệp học lớp Đệ Ngũ A, trước đó Bà Nguyệt đã về làm việc ở Bệnh Xá được vài năm, sau khi thay thế công việc tại bệnh xá trường của Bác Đậu - mẹ của Điệp . Anh Nguyễn quang Mông - một cựu TSQ, thời gian ấy anh còn đang theo học tại Đại Học Sư Phạm Sài Gòn ban Anh Văn, đến niên học 1963-1964, sau khi tốt nghiệp, anh Mông mới về lại trường và dạy các lớp đệ nhị cấp, năm đó Từ xuân Điệp và tôi đang học lớp Đệ Nhị. Chị Hà, chị của Từ xuân Điệp, lúc ấy cũng đang học ở Đại Học Sư Phạm, sau đó kết hôn với anh Mông. Chị Hà, Từ xuân Điệp và Cô Hương gọi Bà Nguyệt bằng Bác. Hương là em gái của Điệp lúc ấy đang học ở trường Trung Học Vũng Tàu, sống với Bà Nguyệt trong trại Cô Giang, phía đối diện chếch với cổng trường của chúng ta. Khi đi học, sáng cũng như trưa, cô bé Hương này thường đi quá giang xe Dodge 4 với các anh học lớp đệ Tam và đệ Nhị này để đi học, đi học cũng như tan học, đều như thế. Mỗi lần đi quá giang xe, Cô thường đi bộ từ trại Cô Giang sang trường và từ trường về lại nhà. Ngoài ra, cũng có những buổi chiều, cô thường thơ thẩn một mình dạo chơi qua bên trường, thẳng hoặc, cũng có những buổi đi bách bộ bên trường bên cạnh luôn có Bà Nguyệt, những lúc ấy cô thường e ấp thẹn thùng của một cô gái mới lớn. Những hình ảnh này, đã để lại trong tâm khảm của một số anh em chúng ta, dù chỉ là những hình ảnh mờ nhạt, hư ảo, nhưng thật khó quên trong tâm trí một số TSQ thời đó mỗi khi nhớ về trường cũ và dù ngày ấy cô còn rất bé và một số chúng tôi cũng vừa mới lớn, những đứa con trai trong vòng vây của bốn bức tường của mái trường bao kín. Những hình ảnh này nó thật nhẹ nhàng, như một giọt sương rơi xuống mặt hồ mùa thu, chỉ đủ thoáng lay động thật nhẹ mặt hồ, nó thật hư ảo như một làn sương mỏng trong một buổi sớm mai, và nó cũng thật quá mong

manh như những sợi tơ trời mùa hạ....nhưng nó - những hình ảnh này cũng đủ làm xao xuyến, bồi hồi chúng tôi, những đứa con trai mới lớn thời bấy giờ....- Ngày ấy, nếu thuộc thơ của nhà thơ Đinh Hùng, chắc chúng tôi sẽ lúi hai câu thơ của ông để đọc cho lòng bớt xôn xao, nguôi ngoai ... “Kề Hương, nghe nhạc run từng bước / Sao rụng từ lưng xuống gót chân” ...

Ngày ấy, tất cả anh em trong trường đều tự biết ...câu nói : - “Đường đi đến Hương ....phải đi qua Bệnh Xá”. Câu nói là câu nói chỉ đường nhưng cũng là ...một lời răn đe. “Lờ vờ” là nát xương với Bà Nguyệt, là phơi xác trước bệnh xá ngay một khi...!!! Cũng may - đứng trước Bà, mọi anh em đều hiền như...Bụt, tôi không biết hiền thật hay hiền giả? Và Bà lúc nào cũng một lòng yêu thương tất cả mọi TSQ như yêu thương các con ruột của Bà.

Mỗi khi hoài niệm về trường xưa, về các thầy cũ, về các anh em, bạn bè ...- hình ảnh Bà Nguyệt luôn là những hình ảnh hiện ra trong giòng ký ức miên man đó của mỗi người chúng ta, những người đã có một thời theo học dưới mái trường thân yêu này. Chị Hà, Từ xuân Điệp và Cô Hương là cả một đời của Bà, riêng Cô Hương là người luôn kề cận bên Bà nhiều nhất, ...- Mỗi khi nhắc đến Bà, hình ảnh của Cô luôn thấp thoáng đâu đó, lảng đãng như gần như xa trong giòng ký ức này của mọi người, dù ít nhiều, dù đã hơn 50 năm trôi qua, dù đã hơn nửa đời trải qua mọi điều thăng trầm trong cuộc sống ... - Những hình ảnh này, dù chỉ thật mơ hồ, lảng đãng, không thực, đây hư ảo như một hồn bướm ...- Trong thơ của nhà thơ Nguyễn tất Nhiên với nhân vật nữ “D...” như các câu : “Chiều em đi hai hàng bím tóc / Gieo xuống đôi vai nhỏ thiệt thà / Còn bao nhiêu dấu hài khuê / Sao đành gieo xuống phố - đời ta?”. Hay trong thơ của nhà thơ Phạm thiên Thư với nhân vật “Ng ..”, như các câu : “Em tan trường về/ Đường mưa nho nhỏ/ Chim non lè đường/ Nằm im dấu mỏ/ Anh theo Ng..về / Gót giầy lặng lẽ .../ Anh trao vôi vàng / Chùm hoa mới nở .../”, người đọc vẫn cảm thấy một hình ảnh rất “thực”. Ngay nhà thơ Đinh Hùng trong các câu thơ của ông, với nhân vật nữ “Kh...”, như các câu : “Từ già hoàng hôn trong mắt em/ Tôi đi tìm những phố không đèn/ Gió mùa thu sớm bao dư vị / Cửa chút hương thăm kia mới quen / ...”, ta vẫn thấy những hình ảnh làm ông xúc động để làm ra những câu thơ tuyệt vời mộng ảo này vẫn

rất “Thực” - trong đoạn văn này, chữ “Thực” xin được hiểu là đối nghịch với “Lãng đãng, Hư ảo, Siêu thực” ...

Nếu hiểu chữ “Tình” theo nghĩa rộng nhất và đúng nhất, đó là những cảm xúc chân thật xuất phát từ trái tim của mỗi người, thì ... “Hai năm tình lận đận” của nhà thơ Nguyễn tất Nhiên, “Năm năm tình lặng lẽ” của Phạm thiên Thư, “Mười năm tình tha thiết” của nhà thơ Đinh Hùng, có là bao, có gì đáng kể gì .... so với “Năm mươi năm tình lãng đãng, hư ảo” của một số anh em, bạn bè và một số các đàn em của tôi trong trường....

Năm mươi năm đã trôi qua ....- những hàng cây bàng trước Lầu Văn Hóa, trước sân Bệnh Xá của trường, bên Trại Gia Bình Cô Giang đã biết bao lần thay lá, đã biết bao nhiêu mùa mưa nắng đã vút qua mái trường xưa ....- bao nhiêu người xưa, thầy cũ, anh em, bạn bè thân quen của chúng ta còn hay đã mất, những người ấy “hồn” ở đâu bây giờ ??.....

Một số các đàn anh, các bạn bè, nhất là các bạn bè cùng lớp với Từ xuân Điệp ngày xưa và các lớp đàn em thường có những câu hỏi đầy ấp những nỗi hoài niệm....: “Hương, bây giờ em đang ở đâu .??”- Đừng hỏi câu hỏi này, mà hãy để ....hình ảnh xưa sống mãi trong tâm của mọi người....- Vì kỷ niệm thì bao giờ cũng đẹp, hãy ngủ yên đi “kỷ niệm”!!!, như một câu thơ : - “Cho tôi mơ giấc mộng dài / Đừng lay tôi nhé cuộc đời chung quanh”. Hãy chỉ cứ mơ giấc mộng dài .... cho dù .... có một lần nào đó trong đời các bạn chạy xe qua chiếc Cầu Chesapeake Bay Bridge bắc ngang qua từ Virginia Beach đến Cape Charles thuộc tiểu bang Maryland. Hoặc cho dù ....đang ngồi trên ngọn đồi cao nhìn xuống Vịnh Chesapeake, ngắm nhìn cảnh hoàng hôn trong một buổi chiều tà để nhớ về trường xưa, về những người muôn năm cũ.....- Cho dù nỗi nhớ cuộn cuộn như sóng nước của hơn trăm con sông và dòng hải lưu đang đổ vào vịnh này, cho dù nỗi nhớ như thế nào cũng đừng hỏi thêm bất cứ câu hỏi nào, đừng khuấy động ... dù chỉ thật nhẹ ...- Hay cho dù, một lần nào trong đời đi qua những con đường nhỏ ngập lá vàng rơi vào cuối thu của khu Mc Lean - tiểu bang Virginia, cũng đừng để lòng xao động hỏi: “Trời cuối thu rồi, em ở đâu ?/ Nằm bên đất lạnh chắc em sầu???”- Và nếu một ai đó trong anh em chúng ta .... “Con tim vẫn chưa ngủ yên”, vẫn còn muốn sống lại với cái cảm giác ngây hồn như khi

nhìn một đóa hoa dưới đáy biển trong sóng nước nhạt nhòa, hay vẫn muốn tìm lại một chút Hương Xưa để tìm về ảo giác huyền hoặc vì những bước chân nào đó thoát hiện, thoát biến hình, mỗi bước chân đi như tan thành bướm, như đến từ hư không ....- vẫn cứ cố hỏi ...- “Hương ...bây giờ ...như thế nào??” - ....- Tôi biết trả lời “như thế nào” cho các chữ “như thế nào” trong câu hỏi đó, một câu hỏi vẫn còn mang những nét “ngây thơ”, “khờ dại” của một thời quá khứ học trò dù nay đã năm mươi năm trôi qua, những câu hỏi vẫn mang trong đó những cảm xúc ngẩn ngơ, bàng khuâng của một thời con trai mới lớn, và cũng chứa cả trong đó những nỗi hoài niệm, những thiết tha, luyến tiếc.....của hiện tại. Năm mươi năm đã trôi qua, cộng với tuổi mười ba mười bốn ngày đó.... đã là một câu trả lời. Năm mươi năm đã trôi qua, “mọi điều đều có thể là ....”.....trong sự “biến dịch” và “tùy duyên” của trời đất, của con người, “Hương Xưa” giờ là có thể là...một Luật Sư như mộng ước ngày Cô mới lớn, hay cũng có thể là một chuyên viên cao cấp trong chính quyền hiện tại....- mọi điều đều “có thể như thế” -sau khi Cô rời Trường Trung Học Vũng Tàu rồi về học tại Trường Quốc Gia Nghĩa Tử ....

Ngắm nhìn vẻ đẹp của hoàng hôn trong một buổi chiều tà, lúc ấy mà lại đem những lý thuyết vật lý để giải thích vì đâu hoàng hôn có những màu sắc lộng lẫy tuyệt vời như vậy, lại đem sự tương tác của ánh sáng mặt trời với các phân tử không khí và các hạt nước có trong khí quyển, lại đem những lý thuyết về khúc xạ, về phản xạ, về tán xạ để lý giải vẻ đẹp đó, nếu như thế thì ....cây đời làm sao mãi xanh tươi?? - Nếu với cái nhìn hiện thực, duy lý, trần tục, năm mươi năm đã trôi qua, thì ắt phải .... “Nhòa Hương kỷ niệm- tóc thu đã phai đường cây bàng nắng đọng, lối đi quen và ... mắt phượng xanh của những ngày xưa cũ nay còn đâu ....”, Thôi thì, hãy nhớ đến một câu nói của Nietzsche, một triết gia người Đức đã nói : «Chỉ có cái gì siêu thực mới bất tử» ■

Viết thay cho một số các bạn bè, anh em thân quý cũ

CTSQ - 1728